

Ptačí peří

Noční můry jsou bezesporu stinnou stránkou našeho každodenního života. Přesto jejich význam mnohdy něco znamená a sen je zpravidla shrnutím předchozího dne či upozorněním na něco, co je ve vašem životě špatně. Někteří se v tom rádi pitvají, jiní o tom řeknou svým kolegům, ale většina z nás se jen probudí zpocená v posteli a po několika minutách uklidňování se snaží spát dál. Mně se zdála noční můra 10. března 2008, ale když jsem se z ní probudil, zachoval jsem se úplně jinak. Hloubka příběhu, který mi můj spánkový režim navodil, mě tak fascinovala, že jsem se rozhodl jej sepsat. Nečekejte žádné zázračné literární dílo, neboť velmi podobné příběhy již byly sepsány. Nečekejte ani zábavnou hororovou povídku, ale spíš sled asociací, které můj sen dovedly s až neuvěřitelnou (pro mě) logikou do samého závěru. Jako každá správná noční můra i ta moje skončila v tom nejzásadnějším okamžiku, takže zbytek děje jsem si musel s jistou neoriginalitou domyslet. Případné nelogické a nerealistické okamžiky v ději prosím neodsuzujte. Není to proto, že bych si nebyl vědom fyzicky nemožných pasáží v příběhu, ale proto, protože jsem se snažil co nejvěrněji popsat to, co se v mém snu skutečně krok za krokem událo. Abych trochu ulevil některým silným kritikám, udělal jsem jen jednu malou změnu oproti tomu, co se mi skutečně zdálo. Příběh jsem zasadil do generačně vzdálenější budoucnosti.

Rok 2063

Je zvláštní číst o tom, co se dělo na počátku 21. století, i když se toho až tak moc nezměnilo. Dneska je jen vše pořádnější a poněkud univerzálnější než před několika desítkami lety. Přesto si kladu otázku, proč mám dělat potápěčskou zkoušku tím stylem, jakým ji dělám. Právě se nořím do specificky upravené ohromné nádrže simulující skutečné moře. Dýchám, jak mě to učili, kyslík a pode mnou je temno. Nade mnou je malý obdélníkový otvor a v něm vnořené ploutve dvou potápěčů, kteří se chystají mě v případě selhání vytáhnout. Mám kurz pro začátečníky, což vyžaduje nořit se jen do 10 metrů, kde u stěny připomínající starobylý design kuchyně, mám vyměnit pár kusů nádobí a zbytek pobrat a vytáhnout vzhůru. Dýchám. Pomalu dýchám. Jen to temno pode mnou způsobené nesmírnou hloubkou nádrže mě znervózňuje. Na dno není zdaleka vidět. Ale úkol se mi daří a pohled vzhůru na sluneční den přes modrou vodní slupku nad hlavou mě těší. Zabírám ploutvemi, kyslík mi stačí; vypadá to, že zkoušku udělám.

A skutečně. Po vykonání směšného úkolu se již deru k hladině a tam mě čeká náš cvičící, který se bezmezně podobá Davidu Hasselhoffovi z Pobřežní hlídky. Gratuluje mi. Stávám se certifikovaným potápěčem.

Rok 2064

Po roce příjemných začátků jsem se konečně octl na dně pestrého mořského světa. Voda mě nadnáší a při pohledu vzhůru sleduji nekonečnou řadu mořských vln zespod. Korálové útesy se barví do nekonečných krás a stovky zajímavých rybek plouvají kolem mě. Je to nádhera. Pozorně si všímám nazelenalé svítící houby, jež problukává v jakémsi důlku na dně moře mezi chvějícími se masy řas. Okolo jsou korály u pevných ostrých skalisek bezpečně schovány a já se tak těžce dopotácím k té houbě. Je nádherná. Vytahuji nůž a odebíráám vzorek. Pilně jej uchovávám v síťovém vaku. Jak se tak otáčím, všímám si něčeho podivného – všechny ryby jsou pryč. Ru-

kou zabírám a koukám se z nadhledu. Skutečně nic nevidím. To mě dosti znejišťuje. Vypadá to, že je něco vylekalo. Já? Asi těžko. Něco mnohem strašnějšího.

S hrůzou se otáčím kolem sebe, ale stále nic nevidím. Koukám na hladinu, kde se temným stínem prozrazuje naše výzkumná jachta. Tak sakra, co je? Tep se mi nebezpečně zvyšuje, kyslík dochází rychleji, rychleji dýchám. Notak, klid. Prásk! Něco mi vráží do loktu! Malý žralok! Rychle ucukávám a vrážím mu pěstí do nosu, abych jej na čas odvrátil. Jenže v tom se nade mnou zjevuje ohromný stín. Černý žralok extrémních rozměrů. A další. Cirkulují dokola, jakoby mě viděli. Snažím se být nehybný, ale zdá se, že je to k ničemu. Jsem v prostoru, kam nemohou, ale sám jsem uvězněn v pasti. Dochází kyslík. Co dělat? Bojovat? To je jistá smrt. Jejich čelisti jsou tak velké, jak celá moje noha. Jsou obrovští. Hlavou mi koluje otázka, co tu dělají? V těchto zátokách se žralok nikdy neobjevil. A prásk! Zas ten malý nezbeda. Tentokrát to ale zkouší i ten velký macek. Je to jak v hororu, ostré zuby cení tak razantně, že mu ani nevadí vlastní zranění o ostrý útes. Kanibalistické pudy jeho souputníka okamžitě reagují na spršku krve a bez milosti se do kolegy pouští. To je moje šance!

Rychle v zápalu energie vyplouvám na povrch a predátoři se zatím perou navzájem. Tumáš, prcku! Zase dávám pěstí rivalovi. Na vteřinku se otáčím a strach je zpět. Proti mně se rítí třetí monstrum. V tom zlomku vteřiny si všímám, že není něco pořádku. Tohle nejsou normální žraloci. Jejich anatomická stavba neodpovídá žádnému známému druhu. Jsou jiní! Temně černí, válcoví a dokáží spínat do různého úhlu svou hřbetní ploutev. Co se to tady děje? Napadají mě nebezpečně dravé neznámé žraločí druhy. Jsem skoro u hladiny, tak svým ostrým nožem kluzce probodávám nos toho macka, který mě o kousek minul zespod. Sám jsem se ale zranil o jeho ostrý hřbet. Brzy se vrátí. Ježíš, pomoc!

„Vytáhněte mě! Potřebuju ven! Dělejte! Žraloci!“ křičím na kolegy hlavou nad hladinou. Oni prvně nechápou, v hlavě jim chroustá ta myšlenka o neexistujících žraločích výskytech v této zátocce. „Jo! Je to tak! Pohněte, dejte mi ruku!“ rozptyluji jejich obavy. Na hladině však žádný hrozivý trojúhelníkový hrot nevytrkují. Přesto tam jsou. Vidím tlakové vlny. Co to proboha je? Žraloci se zasouvají ploutví? Kluci mě ihned tahají nahoru a já si sundávám ploutve na nohou. Martin stále nevěřicně kouká do širého moře, a to nemá dělat. Ohromná ryba vyskakuje nad hladinu a stahuje ho za ruku. „Martine!!! Nééééé!!!!“ Na rozbouřeném moři se rozplývá jen krvavý koláč. „To je strašný!“ křičí Paul, můj francouzský kolega. Okamžitě zvedá kotvu, jenomže ta se zasekává. Loď se pod nápořem hlubinných sil stahuje na levobok – něco silou táhne za kotvu. Paul se s tím snaží bojovat. „Kašli na to! Vykašli se na to! Musíme na skútr!“ křičím na Paula. Jenže ten neslyší. Bezhlavě tahá za tu kotvu, zatímco já se zbavuji potápěčského oděvu. Vysvlékám ze sebe zbytek neoprému a běžím za Paulem. Jak tak koukám, děsí mě další pohled. Ten žralok v dále zvedá ploutev a rozráží hladinu. Než se stačím uvědomit, tvor skáče nad hladinu a těžkým tělem padá na před lodě! Co to do háje je?! Žraloci neskáčou! Paul v děsu ztrácí bilanci a padá do vody. Kruhy na mořské vodě jsou však jediné, co po něm zbylo. „Paulle! Paule!!“ Zhroucen nedokáži pojmout realitu takovou, jaká je a stále se snažím Paula v narudlé vodě spatřit. Jenomže i já jsem na seznamu krvežíznivých zabijáků a ten na přídí s lehkostí sklouzává pod hladinu. Nejistě vstávám a snažím se nedělat povyk. Jsem sám na potápějící se jachtě, která je levým bokem značně skloněna k vodní hladině. Jsem tu sám. A oni to vědí.

Už neváhám ani minutu a tápu se k záchrannému skútru na zádi jachty. Bude fuška ten skútr na vodě vyrovnat. Jestli jsou ti tvorové tak chytrí, nemám téměř naději. Ale bez boje to nevzdám! Okamžitě svlékám popruhy držící stroj na lodi. Jachta se v rázu vyrovnává. Tu kotvu něco uvolnilo. Patrně to samé, co ji drželo. Už se to blíží. Teď, nebo nikdy! Vrčivý rachot motoru určitě uslyší, takže je musím odlákat. Ale čím? Kanystr. Kanystr s vodou balím do svého neoprému, na kterém jsou kapky mé krve. Jakmile jej vyhodím, musím nahodit motor. Bude to jen o sekundách. Silou naparuji kanystru pohyb a ten už letí. Ani nedopadává k hladině a už se vynořuje temný ry-pák. Tak teď! Startuji skútr a díky bohu naskakuje. Odrážím se a skútr vyráží ze zádi jachty. Martinu ani Paulovi už nepomůžu. Je po nich. A teď bude po mně, jestli na to budu myslet. Ta bestie už pochopila mojí lest a pádí za mnou. To snad ani není možné! To není ryba, to je drak! Urychleně přidávám plyn na plný výkon a jen tak tak jsem rychlejší než on. Korálový útes stoupá i nad hladinu, takže místy mám fakt naděláno. Přesto se dostávám na břeh a skútr bezpečně parkuji. Otáčím se a v šoku zjišťuji, že není po všem. To zvíře skáče! Jakoby měnilo svou biologickou stavbu a nevadil mu kyslík ve vzduchu. Prostě skáče! Co to sakra je? Tohle jsem v životě neviděl! Urychleně zabírám svýma zadníma do písku a běžím do lesa. Les je daleko a zakrvavené čelisti neznámo čeho se blíží. Kousek od pláže je malá osada. Běžím přes plot, přeskakuji lavici. Ze stromu visí liána. Okamžitě na ni skáču a přejíždím přes osadu a další plot. Stále za sebou slyším dunivý dusot. Všude je vylidněno. Je to jak zlý sen. Sežere mě to. Sežere mě to! Lap!!!

Namísto štiplavých a smrtících zákusů cítím okolo sebe proudící vzduch. Letím. Moje tělo se zvedá nad ten písek a ta bestie se jen posmutněle vrací do moře. Jakoby mě stále sledovala pod hladinou. Čiré namodralé moře zdobí nechvalně morná rudá skvrna. Ale jaktože letím?

„Bud' v klidu. Za chvíli přistaneme,“ povídá nějaký muž. Nemůžu se moc vzpamatovat a ztrácím z únavy vědomí.

Probouzím se a ruce mám zkroucené. Pode mnou je hrozná výška.

„Áááááááááááá,“ děsím se a ztrácím balanc. Jsem ve větvích stromů.

„Klid, člověče, nebo se zabiješ,“ chytá mě silný vousatý chlapík mluvící s podivným francouzským přízvukem. Vypadá trochu jako Jean Reno.

„Co tady dělám?“

„Jako na stromě?“ povídá neuvěřitelně povědomá dívka. Je to krásná tmavovláška v maskáčovém oděvu. Nepochybně jsou tu jen ti dva.

„Jo, jako na stromě,“ odpovídám nejistě.

„Tady se toho oni bojí,“ pokračuje ten Francouz.

„Oni?“

„Oni - Nakažení.“

„Nakažení?“ pokračuji s nedůvěrou. Je to spíš hrůza s nejistotou dohromady.

„Ti Nakažení. Někde tady to začalo. A šíří se to rychle. Měl jsi štěstí, že jsme zrovna letěli naším lapákem,“ ukazuje muž na pole u lesa. Stojí tam malé letadlo zkonstruované pro lapání zvěře. Já sedím na mohutné větvi listnatého stromu, dívka naproti mně a muž vpravo na tenčí síti pevného větvoví. Pod námi je dobrých dvacet metrů. Nesnáším výšky.

„To letadlo,“ navazuje dívka, „jsme vyrobili speciálně pro záchranu těch, co viru unikli.“

„Viru?“ plácám do větru.

„Viru. Nikdo neví, odkud se vzal. Ale šíří se rychle. Zatím jen víme, že se Nakažení bojí stromů. Ale nevíme proč,“ povídá muž. Dívka posmutněle hledí do mých očí. Občas se dotýká mé ruky. Zná ji, ale nevím odkud. Jako bychom se dřív do sebe zamilovali. Snažím to ale raději skrýt a ptám se: „A to, co mě napadlo? Co to...? Co mi to zabilo kamarády?!“

„Žraloci.“

„Poznám žraloky. Tohle nebyli žraloci.“

„Virus mutuje živočichy k nepoznání. Dělá je agresivnější, imorálnější, naprosto oddané svým pudům. Až v extrémních hodnotách,“ vysvětluje muž a do té větvové sítě si v klidu lehá. Jakoby byl zvyklý. Dívka si získává mou pozornost dalším dotykem jemné ruky.

„Když jsem přišla před třemi měsíci domů, moje mamka měla úplně jiný obličej. Znetvořený, vypadala ... jako ďábel. Natáhla nůž a vrhla se po mně. Chtěla mě bezdůvodně zabít. Ve vesnici jich bylo víc takových. Všichni se doslova změnili před očima. Narostly jim lícní kosti a špičaté zuby. Staly se z nich zrůdy. Myslící znetvořené zrůdy s anatomickým podkladem člověka. Moje máma patří k nim,“ říká s jistou odvahou bez breku a slunce ji prozařuje temné vlasy. „Teď musím utíkat před vlastní maminkou. A budu ji muset zabít,“ pokračuje dál, i když stesk už dává najevo. Pomalu se přesouvá k Francouzovi a sedá si vedle něj. Beze strachu z výšky.

„Jmenuju se Dominik a tohle je Ela,“ představuje se teprve teď Francouz. Dívka mi podává ruku. „Já jsem Petr. Potápěč. Co vy vlastně děláte?“

„Jsme biologové,“ odpovídá dívka, „Slunce zapadá, měl bys jít spát. Zítra ti ještě ukážeme zbytek naší party.“ A já tedy zaslouženě usínám. Snad ve spánku nespadnu dolů.

Ráno se probouzím do tmy. Kdepak tmy, je šero. Hodně divné. Ono sněží! Včera bylo léto a dneska sněží. Už neležím na stromě, ale v jistém tábořišti. Není tu žádný stan, jen sbalené spacáky a sníh. Ze všech stran je údolí mírně vyvýšené a samo o sobě je malé. Pohodlně ležím ve spacáku a vedle tváře mi křupe ohýnek.

„Vstávej, budeme muset dál,“ povídá zase neznámá lidská tvář. Vzápětí ho ale doprovází i Dominik a mě hned zrána povídá: „Petře, to je Vrabčák.“

„Vrabčák?“

„Říkal jsem, že toho moc nenamluví,“ bručí Dominik do Vrabčákova ucha a na mě se pak s hrdostí otáčí: „Jo, Vrabčák. Je to jeho přezdívká.“

„Umím sestrojít cokoliv, co poletí a unese tě,“ chlubí se Vrabčák. Tak to vše vysvětluje. Okamžitě se vysoukávám ze spacáku a nazouvám si boty. Dál od tábořiště je ta dívka.

Jak se tak procházím, vylézám na okraj údolíčka a okolo něj se rozkládají velká pole a kolem nich silnice. Vrabčák s Dominikem o něčem důležitě jedná, tak kráčím zpět k nim.

„Tak tady to máš,“ povídá rozhodně Vrabčák a předává Dominikovi kus papíru.

„Co je to?“ ptám se zaujatě a oba se na mě zároveň otáčí.

„Tady to všechno začalo,“ vysvětluje Vrabčák, „však si to sám přečti.“ Mezitím se Ela vrací k nám. To, co Vrabčák předal Dominikovi, je novinový ústřížek s datem před čtyřmi měsíci. Stojí v něm, že byl vyzkoušen nový typ plastické operace, který využívá výjimečného chemického složení vzácného meteoritu z Antarktidy a nezvykle silně halucinogenní mořské houby. Její extrakt spolu s meteoritem prý navrátí kůži a kostem mladistvý a vyvinutý vzhled. U mužů se prý rozdíl projeví už po několika hodinách. Je tam i fotka porovnávající jednoho muže před a po zákroku. Anatomická struktura obličeje se změnila k nepoznání. Jenže nestíhám dočíst řádky a slyším mohutný řev. Briskně se otáčím a ze všech stran se řítí obrovití a silní lidé. Nejsou to lidé! Jsou to oni! A jedou i auty!

„Jsou tady!! Jak nás našli?!“ řvu bez milosti a ústřížek schovávám do kapsy.

„Na tom nezáleží,“ povídá zbrkle Vrabčák, „utíkej!“

„A kam?! Jsou všude kolem nás!“

„Tys mu to ještě neřek?“ pokládá Vrabčák Dominikovi mně nejasnou otázku.

„Co mi měl říct?“

„Prostě utíkej!“ křičí Ela, a tak zbrkle svými botami zarývám jednu nohu po druhé do sněhu. Běžíme přímo proti těm autům. Oni se zbláznili!

„Pořádně dupej!“ křičí Vrabčák a sám se najednou vznáší. Jakoby jeho kroky pokračovaly ve vzduchu. To je úžasné! Dominik jej následuje a Ela se zvedá ladným pohybem vzhůru. Dupu, co se dá, a najednou cítím, jak se mé tělo vznáší.

„Musíš to kontrolovat! Máš v dlaních vryté elektromagnetické sponky. Když zatlačíš, letíš hlavou dopředu, když povolíš, tak padáš dozadu.“

„Já letím! Jaktože letím?“ táží se s nadšením, když mjíme doslova pod nohama tu tlupu znetvořených divokých lidí. I přes nadměrně vysoké skoky na nás nedosáhnou. Jakoby nás chtěli polapit holýma rukama. Je to hrůza.

„Máš v botách zabudované elektromagnetické polštáře. Je to na dlouhý vysvětlování, ale faktem je, že se vznášíš pomocí magnetického pole Země a když děláš velké

a vleklé kroky a zároveň mačkáš sponky, tak prostě letíš!“ vysvětluje ve vzduchu. Je to vážně jako bychom kráčeli rychlým krokem na neviditelném chodníku. „Nezvedneš to víc jak na 50 metrů nad povrchem, ale je to dobrá obrana před Nakaženými,“ vysvětluje mi pro změnu Ela.

Pomalou se dostáváme nad nízký les, za kterým je ze čtyř stran stromy chráněná velká osada. Tady už sluníčko pro změnu zase svítí a sníh tu není. Všichni tři dosedávají na písčitou zem a já se podle nich pokouším o totéž. Vzápětí se lekám, protože muž, který vychází ze vchodu je stejně tak znetvořen jako Nakažení.

„Buď v klidu,“ míní zase „Jean Renovsky“ Dominik. V tom si s mužem podává ruku.

„Ale vždyť je ...“

„Jo, je. Ale z nějakého důvodu nemá jejich povahu. Jenom jejich vzhled. Jako všichni bratři,“ dopovídá Dominik své utvrzení ke klidu. Znetvořený muž ke mně přistupuje a zcela vyrovnaně na mě zírá. Nevím, co říct.

„Vítej mezi námi, bratře. Jsem otec Boris. A toto je náš klášter přírodního osvícení,“ začíná první. V tom se ale Ela ohrnuje svým skepticizmem a povídá zkaženě: „Je to jenom místo fláterníků, nic víc.“ Boris však nijak zle nereaguje; jakoby byl zvyklý. Evidentně tu nikdo z těch tří není poprvé. A evidentně tuhle osadu osvícení neobývá jenom Boris. Kdepak. Z domků vycházejí desítky mužů a žen. Někteří znetvoření, někteří ne. Boris mě vyzývá, abych si šel sednout ke studni z kamení a Ela i s oběma muži nás doprovázejí. Dominik mi začíná vysvětlovat: „Tihle lidé jsou proti tomu nějak imunní. Nemají známky povahy nakažených, i když je jejich anatomická stavba odlišná. Evidentně došli do nějaké fáze nakažení, ale z nepochopitelných důvodů se u nich metastáze viru zastavila. Zkoumali jsme je s Elou, ale nemůžeme najít ten lék ...“

„Ten lék je naše víra, bratře,“ míní vláčně Boris a mně je to skoro k smíchu. Nejsm však tolik odvážný jako Ela, která nešetří skepsí: „Houby víra. Někde tady je lék a vy ho nevědomky používáte.“

„Někdy je věda krátká, sestro. Někdy musíš přejít na stranu víry.“

„Víra je pitomost. My jen nemáme správné výsledky,“ povídá dívka uraženě a pádí se převléknout do jednoho domku. Nejspíš tam sídlí.

„Promiňte, Borisi, ale jaká je koncepce vaší víry?“

„Chceš ji přijmout, bratře?“

„Zajímají mě vaše zvyky.“

„Jsme soběstační, nežijeme prostě, ale ani v přepychu. Žijeme s přírodou a v přírodě. Příroda je náš bůh, bratře. Nežijeme v celibátu, ale reprodukuje náš druh jen tak, jak je to potřebné.“

„To je zajímavá koncepce,“ povídám s úsměvem a Boris mi podává nádobu s nějakou polévkou. Tak i všem ostatním, kteří si s oblibou potravou ihned zaplní žaludek. Pojídám též. Nechutná to špatně – skoro jako slepičí vývar.

„To je dobré,“ povídám s chutí.

„Ano? Jsem rád za chválu našeho pokrmu. Svařená slepičí hlava s peřím krocana je náš tradiční pokrm.“ No fůůůj! Vyprskávám. Slepíčí hlava a peří? Z toho dělají vývar? To je hnus. Bohužel už jsem kousek do svého žaludku dostal. Dominik se jenom směje. Vrabčák taky a dodává: „Jenom klid, na tohle jídlo si zvykneš. Mně chutná a nic mi není – koukej na mě.“

„Otče, Borisi,“ oslovuje se ctí Dominik znetvořeného pátera, „jak se to vyvíjí?“

„Bohužel, bratře. Naši poslové zjistili, že tábory Nakažených jsou den ode dne blíž. Modlíme se za zázrak, ale stále nepřichází.“

Ela ostře kritizuje: „Pokud se budete modlit dál, tak vás to modlení brzo přejde. Tahle vesnice je svatý grál a my nejsme schopni zjistit proč. Musíme najít ochranu a lék.“

Otec Boris jen sklapává ruce. Dominik pokračuje: „Ale něco jsme zjistili. Bojí se stromů. Poslední dva měsíce jsme přespávali na stromech a nikdo nám neublížil. Máte okolo osady stromy?“

Otec Boris s jistotou kýve. Přesto ale vidím, že samotný vchod k osadě je beze stromů. Ela si přisedává ke mně. Vrabčák se také odvrací od diskuze těch dvou. Já toho využívám a bez nadsázky se ptám: „A co chtějí?“ Otec Boris i Dominik se též přivrací ke mně.

„To my nevíme. Každopádně každý, kdo se k nim přiblížil, tak většinou umřel.“

„Většinou? Co se stalo těm šťastnějším?“

„Stali se jedněmi z nich,“ seznamuje mě s Ela s krutou realitou.

„V tom článku píšou, že plastická operace měla být prováděna pomocí extraktu z meteoritu z Antarktidy a vzácné mořské houby.“

„Muselo jít o meteorit,“ zdůvodňuje bioložka, „který v sobě obsahoval virus neznámé formy. Sám na vzduchu nereagoval, ale s tou houbou to spustilo smršť. První zákroky přinesly úspěchy, lidi se skutečně cílili líp. Jenže nikdo nepočítal s následky. Nebylo to sérum mládí, ale mutující virus. Podle mě se v prvních dnech vyvinul v prvním hostiteli a ten ho pak doslova vydýchal dál. Pak byly stovky lidí mládí a krásní, jenomže krása se změnila ve znetvoření na těle i na duši. U některých, jako u otce Borise, jen na těle. A my nevíme proč.“

„Takže se to šíří vzduchem?“

„Asi ano,“ souhlasí Dominik.

„Tak proč nejsme nakaženi?“

„To je pravda,“ uvědomuje si Vrabčák. Všem se trochu zvedá sebevědomí. My všichni jsme ten lék. Přeci, než jsme odletěli od ranního tábořiště, byli jsme jim tak blízko. A přesto jsme se nenakazili. A podle toho článku se změny rapidně projeví už po hodinách.

„Mohli jsme mít jen štěstí. Podle mě je odpověď přímo tady ve vesnici. Zkoušela jsem extrakt snad všech rostlin a stromů, ale nic není protilátkou.“

„Jak hledáš protilátku? Vy snad máte vzorek jejich krve?“

„Pár jsme jich zabili.“

„A oni jdou teď po nás,“ víří se strachem Vrabčák.

„A co ti žraloci?“

„Víš, je záhadou, co se vlastně stalo. Ten virus působí na všechny živé tvory. Hlavně ryby a savce. Ptáci a hmyz jsou odolní. Mám spíš strach, že je to jen otázkou času, kdy i na ně dojde řada,“ povídá Ela a se smutkem v očích vstává. Odchází do svého domku v centru vesničky. Dominik jenom tiše naznačuje: „Tady se to stalo. Tady ji chtěla její máma zabít.“

„Tomu nerozumím. Jaktože tu Nakažení nejsou?“ Do toho se vměšuje otec Boris: „To naše silná víra je vyhnala.“

Je noc a všímám si obzvláště jasných hvězd. Kráčím po vesnici poblíž jejího okraje u lesa. V oknech malých domků se svítí, ženy a muži se radují. Jenom v domku Ely je zapálená jediná svíce. Ela sedí na posteli a pláče. Rád bych ji pomohl, ale nevím jak. Musel bych zachránit její maminku. Snažím se přijít na to, co se vlastně děje v téhle vesnici tak podivuhodného. Věřící jsem nikdy obzvláště nebyl, ale Elina skeptická válka je možná příliš odsuzující. Koneckonců koncepce Borisova náboženství mi přijde poměrně příhodná. Mnohem lepší než v dobách svatých válek. A není tu ani povinnost celibátu, což je vidět i v některých oknech. Co tak přemýšlím, něco slyším. Duté kroky. Naučen lezu na kopeček a z něho šplhám po stromu. Vidím to, čeho jsem se bál. Buší mi srdce. Davy bručících netvorů s loučemi v ruce. Jsou však tak blízko, že by mě mohli ubít. Proboha, co teď?

Sunou se potichu a za silná lana táhnou automobily, aby nebudili hluk. Zákeřně vlečou kovové plechy, jimiž domek po domku zatmívají zvenčí okna. Proč to dělají? Připravují se na přečepení. Tohle už nelze odvrátit. Tohle bude jistá smrt. Tímhle náš boj končí, ani silná víra otce Borise nás nezachrání. Co mám dělat? Sedím tu jako srab a bojím se zatroubit na poplach. Odsuzuji tím životy posledních lidí na Zemi. Notak, člověče, vzhop se! Něco přeci musí jít udělat!

Jak tak vystrašen sedím na té větvi, jeden z nich jde přímo pode mnou. Jsem tichý jako myš. Zato ale bílá holubice, která sedí nade mnou, zticha není. Vrků. Vrků. Vrků. Sakra, ztichni, prozradíš mě! Já nechci umřít! Ještě ne! Holubice je poměrně nadosah, takže se ji snažím chytit do rukou. Malátně natahuji v temné noci po ptákoví prsty a trochu mi pomáhá světlo od těch loučí Nakažených. Mám tě! Teď mi neutečeš! Jenomže holubička zavrtěla hlavou a začalo jí padat k zemi pírkem. Jak tak padá, tak si uvědomuji, že jeden Nakažený stojí přímo pode mnou. Pírko mu dopadá na

hlavu a vtom přichází něco, co bych ani ve snu nečekal. Vlasy Nakaženého se rozsvěcí jako vánoční stromeček a tak trochu to připomíná doutnavé světlo fosforeskujícího zabarvení polární záře. Nakažený dostává křeč. Chytá se za strom a kouká vzhůru. Vidí mě! Začíná rvát, ale naprosto nesrozumitelným jazykem. Chytá se za kůži, škrábe se, kroutí se, naříká. Nakažení okolo něj začínají zmatkovat. Zmatek přechází v paniku a krutý řev a lidé z vesnice lezou ven. Vidí, co se děje a začínají bojovat. Vyzbrojeni oštěpy, ale i poloautomatickými zbraněmi vzdorují silné přesile a já to celé sleduji z větve stromu s holubicí v ruce. Ela vybíhá a statečně se bije se dvěma z nich. Kulím oči a mé vědomí mi říká, že jsem objevil ten zázrak. Oni se nebojí stromů, oni mají strach s ptáků! Ptačí peří je zbraň. To je ono! Škubu z holubice tří pířka a dávám ji svobodu. Ona letí pryč a já ztrácím zábrany skočit dolů. Rychle pádím do pokoje otce Borise.

Zatím jsem žádného nakaženého nepotkal, ale s peřím v ruce se štítím, neboť možná právě to je ... Dobíhám do jeho síně, ale on tam není. Tak běžím ven a spatřuji ho schouleného ve strachu v rohu mezi domy. Běžím za ním. „Otče Borisi!“

„Oni nás pobijí. Modlitby nebyly vyslyšeny!“

„Vykašlete se na modlitby! Musíte mi něco říct!“

„Oni nás pobijí!“

„Otče Borisi, poslouchejte mě. Chci jednoduchou odpověď. Vaše koncepce víry. Kdy jste ji uznal? Kdy?“

„Teď už na tom nezáleží. Naše víra nás zklamala.“

„Nezklamala. Ona vás nezklamala. Sakra, otče Borisi! Kdy to bylo?!“

„Když ... když jsem začal churavět.“

„A tehdy jste si dal slepičí vývar?“

„Jak to víte?“

„Je to ptačí peří! Vaše víra je váš lék! Je to ptačí peří!!!“

„Ale ... Bratře,“ popadá druhý dech. V jeho očích vidím naději. „Bratře, ty jsi ten zázrak.“

„Otče, věda je zázrak – musíme vypustit všechny ptáky, rozumíte? Potřebujeme všechno peří. Peřiny, zbytky z vývaru, všechno. Rozumíte? Řekněte to všem bratrům a bojujte. Já jdu dělat to samé. Notak! Bojujte. Vaše víra spasí svět! Ela má pravdu, ten zázrak je v téhle vesnici! Je to váš vývar!“

Otec Boris rychle vyrazil do zadní strany vesnice, kde otevřel veškeré kurníky. Slepice nemohly odletět kvůli nastřiženým křídílům a jejich množství naprosto odvrátilo útok mnohačetných Nakažených. Mnozí před nimi uprchli, jiní zahynuli v boji. Ale další ráno, to další ráno nás spojilo dohromady. Našli jsme ten lék. A co víc, Dominik mi připomněl můj váček pevně připasovaný k oděvu. Měl jsem v něm už zcela usu-

šenou houbu z mořského dna. A to byl pravý zázrak. Tak ohromná náhoda, že jsem právě tuhle houbu na dně moře uřízl, nás přivedla k vytvoření laboratorní verze protilátky. Byla to totiž ta samá houba, kterou použili plastičtí chirurgové k vytvoření „omlazovacího“ extraktu spolu s meteoritem.

Ráno jsme objevili mnoho cizích lidí. Byli to zlidštělí Nakažení z oné bitvy. Otec Boris je ihned rozmístil po volných domech a lidé z vesnice se postarali o jejich zdraví. Mrtví jsme museli pohřbít.

Ptačí peří obsahuje maz, který ptáky udržuje suché. Elu hned napadlo, že nejkvalitnějším vzorkem bude maz z vodních ptáků. Ostatní savci se nakazili požitím zbytků po Nakažených nebo po jídání nakažených zdechlin. Proto hlavně predátoři se stali tak agresivními a anatomicky mnohem lépe vybavenými. Vrabčák okamžitě začal sestrojovat letoun, který by rozšířil protilátku vzduchem. Po několika prvních dnech se okolí vesnice stalo absolutně bezpečným. O zbytek se snad postará příroda.

„Nebyl bych žádným hrdinou, kdyby se tam neobjevila ta holubice,“ zpytuji svědomí. Ela a já sedíme na lodi a já jsem vyzbrojen potápěčskou výstrojí. Pod námi je spousta potřebných mořských hub. Několik už jsem jich vylovil a pro dnešek to stačí. Hledíme na západ Slunce.

„Hrdinou se nerodíš, ale stáváš,“ povídá dívka.

„Řekni mi něco. Odkud my se vlastně známe?“

„Copak ty si nevzpomínáš?“

„Vážně ne.“

„Tak vzpomínej, určitě si jednou vzpomeneš.“

Slunce zapadá a my už se musíme vrátit na břeh.

„Co teď bude s mojí maminkou? Myslíš, že se vrátí?“ kouká posmutněle na obzor.

„Víš, nemůžu ti nic slíbit, ale jestli chceš, budeme ji hledat.“

„Na světě je 8 miliard lidí,“ sklesle konstatuje.

„Žijeme ve 21. století, musí existovat nějaký pokročilý způsob ... Neboj, Elo. Vždycky se objeví holubice, které upadne pířko tam, kam potřebuješ a ve chvíli, kdy to nejmíň čekáš...“